

ת"פ 65359/12/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ג.א., הנאשם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 65359-12-18 מדינת ישראל נ' א' (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט אייל כהן
מדינת ישראל - המאשימה

נגד
ג.א. (עציר) - הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד סטולוב
ב"כ הנאשם עו"ד אבו סייף
גזר דין

1. רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן בשנית (ת/2 - להלן: "כתב האישום"), בעבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**להלן: "החוק"**); **תקיפה בת זוג הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 382(ג) לחוק (**להלן: "התיק העיקרי"**).

על פי החלק הכללי לכתב האישום, במועד הרלבנטי היו הנאשם ומתלוננת 1 (**להלן: "המתלוננת"**) נשואים אך התגוררו בנפרד. מתלוננת 2 (**להלן: "ה"**) היא אחות המתלוננת, המתגוררת יחד עם אימן ז' (**להלן: "האם"**) בביתה שבא.א.א.א. במועד הרלבנטי החזיקו האם והנאשם בטלפונים ניידים שפרטיהם צוינו בכתב האישום. עוד במועד הרלבנטי התגורר הנאשם בצריף שבמתחם משפחתו, בא.א.א.א.

על פי האישום הראשון, ביום 23.12.18 התקשר הנאשם ממכשיר הטלפון שלו לטלפון של האם תשע פעמים, עד אשר נענה על ידי ה', ודרש לשוחח עם המתלוננת. השיחה הושמעה ברמקול, כאשר המתלוננת ובני משפחה נוספים מאזינים. לאחר שנענה בשלילה החל הנאשם לגדף את המתלוננת וה', וכן איים כי ירצח אותן וירה עליהן.

על פי האישום השני, כחודש עובר למתואר באישום הראשון, במועד שאינו ידוע, בביתו, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה בכל חלקי גופה באמצעות ידיו. בהמשך משך את המתלוננת בשערותיה החוצה והיכה אותה ברגליה ובגבה. המתלוננת נמלטה מן המקום לבית הוריה. כתוצאה ממעשיו אלו נגרמו למתלוננת המטומות בכל חלקי גופה.

הנאשם הודה כאמור במסגרת הסדר שלא כלל הסכמה עונשית, וזאת לאחר שהחלה שמיעת הראיות ונשמעו מספר עדי תביעה, לרבות המתלוננת.

לאחר הודיית הנאשם, נדחה הטעון לעונש בעניינו, לבקשת הסניגור ובהסכמת המאשימה, על מנת לאפשר לו לאסוף תיעוד רלבנטי להגנתו. בישיבת יום 18.6.19 שב הסניגור ועתר לדחייה ואף למתן צו, לשם איסוף חומר. כמו כן ביקש הנאשם צרף תיק נוסף, בו הודה בפני מותב אחר (במ/2 מיום 18.6.19). הנאשם הודה בשנית, בפני מותב זה, בתיק הנוסף- הוא ת"פ (ראשון לציון) 5228-07-18 (להלן: "התיק המצורף").

עניינו של התיק המצורף בעבירות של **הסגת גבול פלילית בצוותא** לפי סעיף 447(א)+29(א) לחוק, וכן **ניסיון גניבת רכב בצוותא** לפי סעיף 413ב+29(א) + 25 לחוק.

על פי כתב האישום מושא התיק המצורף (במ/1 מיום 18.6.19) בו הודה הנאשם, בחצות בין 20.3.18 לבין 21.3.18 הוא הגיע יחד עם שניים אחרים לאזור התעשייה בראשון לציון. השלשה נכנסו לשטח מגרש לאחסון ועיבוד מתכת, שם הניע עם האחרים מלגזה, עליה העמיסו השלשה מכונת קילוף כבלי מתכת ומספר מכלי סולר מלאים, והחלו לנסוע עימה לכיוון היציאה. על מנת לצאת מן המקום הזיזו הנאשם והאחרים אבן שמשקלה כחצי טון, אשר חסמה את מעברם. משהגיעו למקום נידודת משטרה נטשו הנאשם והאחרים את המקום תוך שהם משאירים את המלגזה מונעת בשביל הגישה ונמלטו.

בישיבת יום 14.7.19 עתר הסניגור פעם נוספת לדחייה לשם איסוף חומר רלבנטי. טעון לעונש נשמע ביום 16.7.19. בהתאם להסכמת הצדדים, הגיש הסניגור תיעוד רפואי על אודות הנאשם (נ/1- נ/7) וכן חוות דעת פסיכיאטרית שהתקבלה בעניינו בתיק קודם (נ/8), כמו גם תסקיר שהוגש באותו תיק (נ/9). עוד הסכימו הצדדים על כי הנאשם מקבל מידי חודש תרופה אנטי פסיכוטית בשם "הלידול", הניתנת בין היתר למי הסובל מסכיזופרניה וזאת מבלי שיוסכם כי הנאשם אכן סובל ממחלה זו. עוד צוין בהסכמה כי גם אימו של הנאשם לוקה בנפשה. בנוסף לאמור, העיד אח הנאשם כעד לעונש.

3. טעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה, בהתייחסו לתיק העיקרי, הדגיש בטיעונו, בין היתר, כי המתלוננת הייתה קטינה במועד ביצוע העבירות, אשר בוצעו זמן קצר לאחר נישואי השניים. עוד ציין כי הנאשם המשיך באיומיו גם לאחר שה' הבהירה כי תתקשר למשטרה. לשיטת המאשימה, קטינותה של המתלוננת, הרף הגבוה של האיומים והעובדה שחזרה לבית הוריה לאחר האלימות כלפיה, מהווים נסיבות לחומרה. עוד הדגיש את החבלות שנגרמו למתלוננת והפגיעה בערכים המוגנים של הגנה על שלמות גופה ונפשה. כל אלה מחייבים העברת מסר של הרתעה. לשיטת המאשימה, מתחם העונש נע בנסיבות בין 8 ל- 18 חודשי מאסר בפועל בכל הנוגע לעבירת האיומים ובין 10 ל- 22 חודשי מאסר בכל הנוגע לעבירת התקיפה.

באשר לתיק המצורף טען ב"כ המאשימה כי יש לשקול לחומרה את ביצועה בצוותא, את העובדה שהנאשם לא הסגיר את שמות שותפיו לעבירה וכן את העובדה כי הגניבה נמנעה אך בשל ערנות של עובד אשר היה במקום והגעת

המשטרה.

התובע הפנה לעברו הפלילי של הנאשם (מרשם פלילי במ/3) הכולל הרשעה קודמת מבית המשפט המחוזי- מרכז (גזר דין במ/4, מיום 15.11.16). המדובר בהרשעה בגין שני מקרי שוד אותם ביצע הנאשם עם אחיו, כלפי זוג שאוים בשבר בקבוק וכלפי אדם מוגבל בהליכה, כמו גם בגין הפרעה לשוטט שטיבה הימלטות לאחר גניבת כבלים של בזק יחד עם אחר. בגין האמור נדון הנאשם, בהתאם להסדר טיעון, למאסר בפועל בן 24 חודשים; מאסרים מותנים בני 10 ו- 5 חודשים למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירות אלימות או רכוש מסוג פשע ומסוג עוון, בהתאמה וכן פיצוי לנפגעי העבירה בסך 2,000 ₪. מאסרים מותנים אלה ברי הפעלה בעניינו.

עוד בגזר הדין הנ"ל, צוין כי הנאשם אושפז בגין מצב פסיכוטי עם מעצרו באותו הליך, וכי הוא בעל הפרעת אישיות אנטי סוציאלית. הצדדים הסכימו כי מצבו הנפשי של הנאשם "מורכב", לאחר שטיפול תרופתי שיפר את מצבו והוא נמצא כשיר לעמוד לדין.

התובע המשיך וציין כי לא היא במאסרים המותנים כדי להרתיע את הנאשם מלהמשיך ולבצע את העבירות בהן הורשע בהליך זה. בנוסף, לא התבקש תסקיר בעניינו ומחוות הדעת נ/9 עולה מסוכנותו המוגברת בשל מצבו הפסיכוטי.

ב"כ המאשימה הציג פסיקה לתמיכה בטיעונו, וטען כי יש לקבוע עונש מתאים ברף העליון של המתחם, אגב הפעלת שני המאסרים המותנים במצטבר, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשם טען מנגד, כי כתבי האישום בהם הודה הנאשם תוקנו באופן משמעותי ביחס לכתבי האישום המקוריים, הן בתיק העיקרי והן בזה המצורף. מדובר באירוע אלימות שאינו ברף גבוה, ולראיה אין תעודות רפואיות באשר לחבלות. כמו כן לא מדובר במקרה מתמשך. בני הזוג היו נשואים זמן קצר בלבד, כאשר רוב הזמן הם התגוררו בנפרד וניתן לראות כי הרקע למעשים היה חוסר בשלות. הסגור ציין את הרקע המשפחתי הקשה של הנאשם, את מצבו הנפשי אשר לא זכה לטיפול וכן את מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה. נטען כי הנאשם גדל בתנאי עזובה וכי המשפחה מתגוררת בבית העשוי מפח. הקושי הכלכלי מנע הגשת חוות דעת. הנאשם עצור, שוהה כעת במב"ן ומטופל. כל עוד הוא נוטל את תרופותיו הוא מאוזן. באשר לתיק המצורף רק הנאשם נתן את הדין והרכוש הושב לבעליו.

לשיטת ההגנה, מתחם העונש בשני התיקים גם יחד נע בנסיבות בין מאסר על תנאי ועד ל- 8 חודשי מאסר, כאשר יש מקום לחפוף את עונשי המאסר על תנאי לעונש אשר יושת בגין התיקים דנן ולהסתפק ב- 10 חודשי מאסר. הסניגור הציג פסיקה לתמיכה בטיעונו.

אח הנאשם, מר א.א., ציין כי משפחת הנאשם ביקשה לשקמו במוסד גמילה לאחר מאסרו, טען כי הנאשם "לא מתפקד" ללא טיפול תרופתי וכי גם אימם חולת נפש.

הנאשם ציין בדברו האחרון בהליך, כי הוא מצטער על כל מה שקרה וכי הוא פותח דף חדש בחייו.

בשל פגרת הקיץ הסכימו הצדדים כי גזר הדין יינתן בסמוך לאחריה.

4. דין וגזירת הדין

4.1 כללי

עקרון ההלימה - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה מבקשת לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, לשם גזירת עונשו של נאשם בנסיבות העבירה. העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה, שבהתאם לו נקבע מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעי' 40 ואילך לחוק, ולהמחשה: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, מיום 5.8.13).

עניינו של התיק המצורף ב"אירוע אחד" וזאת בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה (ראו: ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל, מיום 29.10.14).

עניינו של התיק העיקרי בשני אירועים שונים, אם כי בעלי זיקה ברורה ביניהם.

4.2 קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם מושא התיק העיקרי הם זכותה של המתלוננת להגנה מפני פגיעה בגופה, ביטחונה, חירותה, כבודה ורכושה. הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם מושא התיק המצורף הם זכותו של אדם לשמירה על קניינו.

4.2.1 נסיבות ביצוע העבירות

בתיק העיקרי הפגין הנאשם התנהגות בריונית ואלימה כלפי המתלוננת. תחילה תקפה בביתה, בכל חלקי גופה ומשך אותה משערותיה החוצה, תוך שהוא מכה אותה באמצעות ידיו ברגליה ובגבה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת המטומות בכל חלקי גופה והיא נמלטה לבית הוריה. כחודש לאחר מכן התקשר הנאשם ללא הרף לאם המתלוננת עד אשר עלה בידו להשמיע את איומיו הקשים.

בתיק המצורף ניסה הנאשם כאמור, בצוותא עם אחרים, לגנוב מלגזה וציוד נוסף. הניסיון לא צלח רק בשל יד המקרה. הנאשם סירב למסור מידע על אודות שותפיו לעבירות אלה.

4.2.2 מדיניות הענישה הנוהגת

באשר לתיק העיקרי - עיון בפסיקה מלמד כי בנסיבות דומות, מושתים מאסרים בפועל:

(יצוין באשר לחלק מן הפסיקה המתוארת להלן, כי עובדות רלבנטיות צוינו גם בהתבסס על קביעות הערכאות הדיוניות מושא אותם הליכים).

תחילה לעבירות האלימות הפיזית.

א. ברע"פ 3463/15 **קוטוב נ' מדינת ישראל** (מיום 21.5.15) נדון עניינו של נאשם - נעדר עבר פלילי שהודה במסגרת הסדר טיעון. הנאשם הורשע בשלשה אישומי אלימות והיזק לרכוש כלפי בת זוגו. האלימות כללה סטירות, גרם שטף דם בפנים ופצע מדמם בשפתה. בנוסף, הפשיל הנאשם את מכנסיה של המתלוננת והיכה בישובה באמצעות חגורה. שתי ערכאות הערעור אישרו מתחם עונש הנע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר והשתת 10 חודשי מאסר בפועל, מע"ת ופיצוי.

ב. ברע"פ 10162/16 **ואקנין נ' מדינת ישראל** (מיום 23.1.17) נדון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות אלימות שונות כלפי בת זוגו. האלימות כללה את חניקתה באמצעות ידו, הכאתה בפניה, כיבוי סיגריה על גופה, קריעת בגדיה והטחת ראשה בשפת כביש. בנוסף שבר הנאשם את מכשיר הפלאפון שלה. אלימות זו אירעה במספר אירועים שונים (הנאשם זוכה חלקית בערכאת הערעור מאלימות נוספת). בבית המשפט העליון אושר עונש מאסר בפועל בן 40 חודשים, מהם 4 במצטבר.

ג. ברע"פ 2486 **נאטור נ' מדינת ישראל** (מיום 11.4.19) נדון עניינו של נאשם בעל שתי הרשעות קודמות מתחום האלימות, אשר הורשע על פי הודאתו בארבע אישומים של תקיפת רעייתו. האלימות כללה בעיטה לראשה, דריכה עם רגלו על גבה, הכאתה בכל חלקי גופה, בעיטה שגרמה לנפילתה ולאבדן הכרתה, כריכת כבל מאריך סביב צווארה וחניקתה ואיומים עליה. בית משפט השלום התחשב לקולה בהליך טיפולי בו השתתף הנאשם, בהמלצתו החיובית של שירות המבחן ובכך שהנאשם היה נתון במעצר למעלה מחודשיים. נקבע כי קיים סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם ומשכך הסתפק בהשתת 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי מרכז קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, ביטל את צו המבחן וגזר על הנאשם מאסר בפועל בן 12 חודשים. ערכאת הערעור ציינה בפסק דינה כי המתחם ההולם בנסיבות נע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל וכי אלמלא הליך השיקום שעבר הנאשם, ראוי היה להעמיד את עונשו למצער באמצע המתחם (קרי- כ- 27 חודשים). בקשת רשות הערעור נדחתה תוך קביעה כי שיקולי שיקום אינם חזות הכל וכי העונש שהושת אף מקל עם הנאשם.

ד. ברע"פ 7513/12 **מרעי נ' מדינת ישראל** (מיום 22.10.12) נדון עניינו של נאשם נעדר עבר פלילי שהודה והורשע בתקיפת בת זוגו, במסגרת הסדר טיעון. האלימות כללה הטחת ראשה במיטה, לפיתת צווארה בידיו, הכאתה עם מקל מטאטא בידיה וגבה עד לשבירתו והצטרפות חלק מבני משפחתו לאלימות נגדה. לאור העדר עבר פלילי, הודיה והבעת חרטה והמלצת שירות המבחן, הסתפק בית משפט השלום

במאסר בעבודות שירות. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל והנאשם נדון למאסר בן 10 חודשים. בקשת רשות ערעור נדחתה.

ה. ברע"פ 4311/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 20.8.13) נדון עניינו של נאשם אשר נדון בבית משפט השלום למאסר בפועל בן 14 חודשים ואילו ערכאת הערעור הפחיתה את עונשו כדי 8 חודשי מאסר, וזאת בגין הרשעתו בשני אישומים שעניינם אלימות כלפי גרושתו. האלימות כללה חניקתה ע"י ישיבה עליה עד כדי אבדן הכרה, דחיפת כדורי קלונקס לפיה, מתן סטירות וחניקה נוספת.

ו. בעפ"ג (מחוזי מרכז) **חנ'אג' נ' מדינת ישראל** (מיום 25.3.19) נדחה ערעור הנאשם, לאחר שחזר בו ממנו, בהמלצת בית המשפט. הנאשם הורשע בשני כתבי אישום שעניינם תקיפת בת זוג והפרת הוראה חוקית וכן תקיפת בת זוג והפרעה לשוטר. האלימות כללה במקרה הראשון הכאה במכות אגרופ בכתף, בגב ובראש המתלוננת, אשר גרמו ל"שפשוף אדום". המקרה השני כלל את תפיסת ידה ותפיסה במטפחת ראשה. הנאשם הורשע על פי הודאתו. לחובתו עבר משמעותי, שברובו ישן ואינו מתחום האלימות. נמצא כי הנאשם נעדר אופק שיקומי, על רקע צריכת אלכוהול. שירות המבחן העריך מסוכנות רבה כלפי המתלוננת. על הנאשם הושת מאסר בפועל בן 14 חודשים ומאסרים מותנים.

ז. בעפ"ג (מחוזי מרכז) **אלעביד נ' מדינת ישראל** (מיום 18.12.18) נדחה ערעור הנאשם, אשר הורשע בשלשה אישומים. עניינם של שניים מהם בתקיפת בת זוג והשלישי עניינו בתקיפה ואיומים על רקע מעצר חוקי. הנאשם היכה את זוגתו, בעודה בהריון, בראשה והמשיך ובעט בבטנה ומצחה לאחר שנפלה ארצה. בכך גרם לנפיחות בפניה. גם באירוע השני תקף אותה בפניה. בכך גרם לחבלה והמטומה בעיניה. על הנאשם הושתו 10 ו- 6 חודשי מאסר בפועל בגין אלה, כמו גם 10 ימי מאסר בגין האלימות כלפי השוטרים וכן הופעל מע"ת בן 6 חודשים באופן שבו סה"כ נדון ל- 18 חודשי מאסר בפועל ולמאסרים מותנים.

ח. ראוי לציין כי בנסיבות דומות אך חמורות יותר, בהן הורשעו נאשמים גם בעבירות גרם חבלה, הוחמרה הענישה כדי מאסרים בפועל למשך 24 חודשי מאסר [כגון ע"פ 6873/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 25.2.14) - שם נגרם חתך בקרקפת] ואף 30 חודשי מאסר [-כגון ע"פ 2577/12 **חחא נ' מדינת ישראל** (מיום 14.6.12) - שם נגרם שבר ברגל; ע"פ 4834/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 26.6.13) - שם נגרם נקב בעור התוף].

ט. **באשר לעבירת האיומים** - בעפ"ג (מחוזי מרכז) 28500-08-14 **אשתה טלה נ' מדינת ישראל** (מיום 9.12.14) אישרה ערכאת הערעור עונש מאסר בן 9 חודשים, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת, בגין שתי עבירות איומים. המדובר באיומי המערער, בעל עבר פלילי, לפגוע במתלוננת ולרצחה, על רקע פרידתם.

י. אין חולק כי בהעדר נסיבות מיוחדות לחומרה ובהעדר עבר פלילי, מושתים גם עונשים צופי פני עתיד ולעיתים מאסרים בעבודות שירות.

עיון בפסיקה מלמד כי באשר לתיק המצורף, בנסיבות דומות, מושתים מאסרים בפועל:

א. בע"פ 11194/05 **עטיה אבו סבית ואח' נ' מדינת ישראל** (מיום 15.5.06), נדחה ערעורם של נאשמים שהורשעו בגניבת רכב, ניסיון למסחר ברכב והסתייעות ברכב לביצוע פשע, לאחר שנידונו ל- 12 חודשי מאסר כל אחד. הנאשמים הגיעו יחד עם אחר לפרדס השייך לקיבוץ גונן בו איתרו טרקטור ומלגזה ואחר כך השתתפו בגניבתם ובהעברתם למקום שממנו אמורים היו להעבירם לשטחים, תוך וידוא שאין המשטרה מצויה בדרך. לנאשמים הרשעה קודמת אחת ושתי הרשעות, בהתאמה.

ב. בע"פ 2333/13 **באסל סאלם נ' מדינת ישראל** (מיום 3.8.14), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בשתי עבירות של גניבת רכב, ובשתי עבירות סיוע לגניבת רכב. נפסק כי מתחם הענישה שנקבע בין 8-24 חודשי מאסר לכל אחת מהעבירות הולם לנוכח חומרתן, נסיבותיהן ומדיניות הענישה הנהוגה.

ג. בע"פ (מח' נצרת) 17061-12-17 **מדינת ישראל נ' אזולאי** (מיום 12.9.18), נדחה ערעור המדינה על קולת עונשם של נאשמים אשר הורשעו בעבירות של גניבת רכב, ניסיון גניבת רכב, הסגת גבול כדי לעבור עבירה, קשירת קשר לפשע ועוד. המדובר היה בנאשמים אשר קשרו בניהם קשר לגניבת מלגזות באופן שבו היו מגיעים לשטחי מפעל, מתניעים מלגזות ונוסעים מהמקום. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם לכל אחד מאירועי הגניבה הנע בין 8 ל- 20 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי הגם שמדובר במתחמים מעט נמוכים אין מקום להתערב בהם.

4.2.3 מתחם העונש ההולם - סיכום

באשר לתיק העיקרי, עסקינן כאמור בשני אישומים, המהווים כל אחד אירוע נפרד, אם כי קיימת זיקה ברורה בין השניים. די באישום השני, מושא האלימות הפיזית, כדי להשית על הנאשם מספר חודשי מאסר בפועל. משקלם המצטבר של שני האישומים גם יחד מחייב כשלעצמו החמרה בענישה. האלימות בה נקט הנאשם הייתה חמורה, הגם שלא כללה חבלות קשות אשר נזקק בגין טיפול רפואי.

עניינו של התיק המצורף באירוע אחד, השונה במהותו מן האישומים מושא התיק העיקרי. גם בו לבדו די כדי להשית על הנאשם ולו מספר חודשי מאסר בפועל. הצטברותו לתיק העיקרי מחייבת אף היא החמרה בענישה.

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלבנטיים, מצאתי לקבוע מתחמי עונש כדלקמן:

בגין האישום הראשון (איומים) מושא התיק העיקרי- מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל;

בגין האישום השני (תקיפה הגורמת חבלה)- מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל- 20 חודשי מאסר בפועל, בנוסף למאסרים מותנים, קנס ופיצוי;

בגין התיק המצורף- מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל- 16 חודשי מאסר בפועל.

4.3 קביעת העונשים המתאימים בגדרי המתחמים

בקביעת העונש המתאים רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לחומרה שקלתי את כל אלה:

עבר פלילי- כאמור, לחובת הנאשם הרשעה בגין ביצוע עבירות חמורות, לרבות שוד, בצוותא עם אחר, בגינה נדון הנאשם למאסר בן 24 חודשים וכן לשני מאסרים על תנאי.

קיומם של שני מאסרים מותנים ברי הפעלה- לחובת המשיב כאמור שני מאסרים מותנים, בני 5 ו- 10 חודשים. עניינו של המאסר המותנה בן 5 החודשים בעבירות אלימות ורכוש מסוג עוון ואילו עניינו של המאסר המותנה בן 10 החודשים בעבירות אלימות ורכוש מסוג פשע.

בפסיקה שלאחר תיקון 113 לחוק, נקבע כי הכלל הוא הצטברות של עונשי מאסר בפועל, במיוחד כאשר מדובר באירועים עברייניים נפרדים ושונים, ואילו החריג הוא חפיפה ביניהם, בהתקיים נסיבות מיוחדות ובכפוף להנמקה מתאימה (ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל, מיום 22.2.15, סע' 8-18 לחו"ד כב' השופט מזוז; ע"פ 1552/15 גואל נ' מדינת ישראל, מיום 4.6.15, סע' 8 חו"ד כב' השופט פוגלמן).

העדר הליך שיקום- הנאשם לא עבר ולא ביקש לעבור הליך שיקומי כלשהו. עם זאת, בהינתן מצבו הנפשי והספק הקיים ממילא באשר ליכולתו להירתם להליך מעין זה, לא אתן לנתון זה משקל משמעותי לחומרה, במניין שיקוליי.

אציין כי מבין העבירות בהן הורשע הנאשם, החמורה ביותר בעיניי היא תקיפתה הפיזית של המתלוננת. בהקשר זה על בית המשפט לשדר מסר חד וברור לכל, כי גופו של אדם- כל אדם וכל אישה- כמו גם כבודם - אינם הפקר.

לקולה שקלתי את גילו הצעיר יחסית של הנאשם; את מצבו הנפשי והפסיכיאטרי אשר קיבל התייחסות בחוות הדעת הפסיכיאטרית אשר הוגשה לתיק זה (נ/8). מחוות הדעת עולה בין היתר כי הנאשם לוקה בהפרעת אישיות אנטי סוציאלית. הגם שמדובר בחוות דעת אשר ניתנה במקור במסגרת תיק קודם, הסכימו בניהם הצדדים על כך שהנאשם נוטל מידי חודש תרופה אנטי פסיכוטית הניתנת בין היתר למי שלוקה בסכיזופרניה. עוד שמעתי את עדותו של מר א.א., אחיו של הנאשם, באשר למצבו הנפשי של הנאשם.

עוד שקלתי לקולה, כי הנאשם הודה, הביע חרטה ונטל אחריות למעשיו. אומנם תחילה הכחיש את המיוחס לו ואף החלו להישמע הראיות בתיק, ואולם בעקבות שמיעת הראיות והסדר הטיעון תוקן כתב האישום באופן משמעותי והנאשם הודה בו.

מצאתי ליתן משקל משמעותי באופן יחסי לקולה, לשילוב שבין מצבו הנפשי הלא שפיר של הנאשם, התנאים בהם גדל כיתום ומצבו הכלכלי. כלל השיקולים לקולה מצדיקים חפיפה מסוימת של עונשי המאסר.

העונש המתאים - סיכום

נוכח כל האמור לעיל סבורני כי יש להשית על הנאשם עונשי מאסר המצויים ברף האמצעי - גבוה של המתחמים מושא התיק העיקרי וברף האמצעי- נמוך של התיק המצורף, בד בבד עם ענישה נלווית, שעיקרה מאסרים מותנים. הן בשל השתת מאסרים בפועל והן בשל מצבו הכלכלי הלא שפיר של הנאשם ומשפחתו, אמנע מהשתת קנס ופיצוי. לא מצאתי הצדקה כלשהי לחרוג מן המתחם ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על הציבור.

אשר על כן מצאתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסרים בפועל בני 4 ו- 13 חודשים בגין האישום הראשון והשני, בהתאמה, בתיק העיקרי וכן מאסר בפועל בן 8 חודשים בגין התיק המצורף. המאסרים ירוצו בחופף ובמצטבר האחד לאחר באופן שבו יושת מאסר בפועל בן 22 חודשים.
- ב. הפעלת מאסר על תנאי מת"פ (מחוזי מרכז) 46102-11-15 בן 10 חודשים.
- ג. הפעלת מאסר על תנאי מת"פ (מחוזי מרכז) 46102-11-15 בן 5 חודשים. המאסרים המותנים ירוצו בחופף ובמצטבר האחד לאחר ולמאסר בן 22 החודשים, באופן שבו יושת מאסר בפועל כולל בן 30 חודשים.
- ד. מאסר על תנאי בן 7 חודשים, שלא יעבור כל עבירת רכוש או אלימות מסוג פשע, משך 3 שנים.
- ה. מאסר על תנאי בן 4 חודשים, שלא יעבור כל עבירת רכוש או אלימות מסוג עוון, משך 3 שנים.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

ניתן היום, י' אלול תשע"ט, 10 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.